

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

(Το Β Γ.ν δὲ Μπαπασσάν)

Ο ΕΡΩΤΟΔΙΩΚΤΗΣ

Από τη Διέπη στη Χάρη, ή ακρο- γαλιά παρουσιάζει έναν άπεραντό βρά- χη, εκατό μέτρα ψηλό και δρόμο σαν τοίχο. Έδω και εκεί, αυτή ή μεγάλη σειρά των άσπρων βράχων χαμηλώνει άποτομα και βλέπεις μια μικρή γλοσηή κοιλάδα να κατεβαίνει από τό όροπέ- διο και ν' άπολήγει σε μια ρεμματιά κάτω στην ακρογαλιά. Η φύσις έφίλο τέχνησε ούτως της κοιλάδες, να νερά της βροχής έσκιφαν επάνω από τη θά- λασσα εκείνες της ρεμματιές που χρη- σιμούν για πέρασμα στους άνθρώ- πους.

Πού και πού βλέπεις ένα χωριου- δάκι στο βάθος αυτών των κοιλάδων. Πέρασα τό καλοκαίρι σ' ένα άλ' αυτά τ' χωριά, στο σπίτι ενός χωριού, που είχε την πρόσφυ ή του γυρισμένη προς τό κύματα και μ' άφινε να βλέπω από τό παρα-θύρο μου ένα κομμάτι θάλασσης ανάμεσα στις πράσινες άνηρο- ριές της κοιλάδος.

Ο δρόμος που οδηγεί στη θάλασσα ακολουθούσε τό βάθος του στενού και άποτομα, έβυθίζετο ανάμεσα στους δυό τοίχους των άσπρων βράχων και άπέληγε σε μια όραία έκταση από χαλίκια στρωγυλά που τά χαιδεύουν τά κύματα.

Αυτός ο δρόμος που τον περικλείουν οι βράχοι ονομάζεται «τό Πήδημα του Βοσκού».

Ακούσατε τώρα τό δράμα που τούδωσε αυτό τό όνομα.

Δ ηγούνται ότι άλλοτε αυτό τό χωριό τό διοικούσε ένας νέος ιερέας άσθητής και άπότομος. Βγήκε από την ιερατική σχολή γε- μάτος μίσος για εκείνους που ζούνε σύμφωνα με τους φυσικούς νό- μους, για εκείνους που δεν ακολουθούσαν τους νόμους του Θεού του. Έδειχνε άκαμπτη άσθηρότητα για τον έαυτό του, όπως και για τους άλλους: ένα πράγμα που πάντων του προσενούσε άγανάκτησι και άηδία, ό έρωσ. Αν ζούσε στης πολιτείες ανάμεσα στους πολιτισμένους που κρύ- βουν πίσω από τους πέπλους του σισθηματος τάς κτη- νόδεις όρέξεις που ή φύσις επιβάλλει, αν εξωμολο- γούσε στης πολυτελείς έκκλησιές της άφωτισμένες ά- μαρτωλές που με τη χάρι τους έλαττώνουν την άσχημιά της άμαρτίας, δεν θα αισθανόταν ίσως αυτούς τους άπό- τομους θυμούς που του προσενούσαν ή φανερές παρε- τροπές εκείνων των κορσελίδων.

Τους άφομόννε με τό κτήνη, αυτούς τους ανθρώ- πους που δεν ήξεραν από έρωτα κι' άγάπη, άπλάτθανον μό- νον σαν τά ζώα. Και τους μούσε για την ηυδαίοντητα της ψυχής των, για τά ρυπαρά των ένστικτα, για την άντιπαθητική εδθημία των γέροντων άναν μιλούσαν άκόμη γ' αυτές της άκοσμες άπολαύσεις.

Ίσως άκόμη, χωρίς να τό θέλη, τον έβισάνιζε ή άγονία όρέξεων που δεν της ίκανοποιήσε ποτέ στη ζωή του...

Όπως οήποτε κάθε τι που έσχετιζετο με τη σάρκα τούφερνε άγανάκτησι, τον δαιμόνιζε και τη φωνητικά και άσθηρά κηρύγ- ματά του έκαναν τά κορίτσια και τ' άγορά ν' άνταλλάσσον κρυφές ματιές στην έκκλησία και για γελούν σαρκαστικά, ένδο οι χωριώτες με τη μαβιά μπλοζά και ή χωριάτισες με τό μαυρό μαντήλι έλε- γαν άναμεταξύ τους όταν έφευγαν από τη λειτουργία και γυρίζαν στα κάλβια τους: «Δεν χωρατεύει σ' αυτά ό παπάς».

Μιά φορά μάλιστα, για τό τίποτε, παρεφέρθη σ' ένα βιβμό άπίστευτο. Πήγαινε να ιδή μια άρρωστη. Λοιπόν, μόλις μπήκε στην αυλή της άρροστιάς, είδε τά παιδιά του σπιτιού μαζί με άλλα χω- ριατόπουλα μαζωμένα γύρω στο κασόνι της σκυλίτσας. Κόιταζαν με περιέργεια και τι, άκίνητα και κοιτητικά. Ο παπής σίμωσε.

Η σκυλίτσα γεννούσε. Μπροςτά στο κασόνι της, πέντε σκυλάκια σάλευαν γύρω στη μητέρα που τάγλυφε στοργικά, και τη σαγνή που ό παπής έσσυρε να ιδή επάνω από τά κεφάλια των παιδιών, γεννήθηκε και ένα έκτο σκυλάκι.

«Άλλο ένα!» φώναζαν με χαρά τά παιδιά, χτυπώντας τά χέρια. Κόιταζαν με τόση άφέλεια, σά νάβλεπαν μήλα που πέφτουν από τη μηλιά. Άλλ' ό παπής με πα- ράφορο θυμό σήκωσε την όμπρέ- λα του και άρχισε να χτυπά τά παιδιά. Έκείνη έφυγαν τρέχοντας και σκορπίστηκαν. Τότε, μένον- τας μόνος, άρχισε να χτυπά άλύ- πτητα τό σκύλο. Αδτη ούρλαζε μ' άδεν μορσούσε να φύγει γιατί ήταν δεμένη. Αδτός την έποδιπάτησε όσο που την άπετελείωσε. Την ά- φησε οσοτωμένη ανάμεσα στα νεο-

γέννητα, που έκλαιγαν και ζητούσαν να βυζάζουν.

Έκανε περιπάτους μακρινούς, μόνος του, σαν κανένας άγιος. Λοιπόν, μια φορά που γυρίζει από ένα μακρινό πε- ρίπατο, μια βραδυά του Μαΐου, και περνούσε τους βράχους γυρίζοντας πίσω στο χωριό, έπιασε στο δρόμο ένα δυ- νατό χαλαζοβροχο. Δεν ύπήρχε πουθενά σπίτι, παντού γυμνοί βράχοι που τους έδεσαν τό χαλάζι.

Η θάλασσα ήταν άφρισμένη και ό ούρανός γεμάτος από σύννεφα βαρείά. Είχε άέρα δυνατό που συνεκλόνηζε τό μουσκεμένο παπά και του κολλούσε τό ράσο στα πόδια.

Σιγά-σιγά έλλησιάζε στο χωριό. Άλλά τώρα τό χαλάζι δυνάμωσε τόσο, ώστε δεν μπορούσε πιά να προχωρήσει. Έσαφνα, διέκρινε, κοντά σε μια στάνη, τό κινητό καλυβόσπιτο ενός βοσκού. Έτρεξε εκεί να εδρη άσυλο.

Τι σκυλιά που τούδερε ή βροχή δεν τον γάυνησαν όταν σίμωσε. Έτρεξε τότε στο ξύλινο σπιτάκι που ήταν ένα είδος κάσας στημέ- νης επάνω σε ρόδες και που τό έσερναν οι ποιμένες τό καλοκαίρι, από μια σ' άλλη βοσκή.

Η χαμηλή πόρτα ήταν άνοιχτή και άφινε να φαίνεται ή φάθα που ήταν στρωμένη μέσα.

Ο παπάς τομαζόταν να έμπη, όταν διέκρινε στον ίσκιό ένα ζευγάρι έρωτευμένων σφιχταγκαλιασμένο. Τότε άπότομα, έκλεισε την πόρτα και της πέρισσε και τον γάιτσο. Ύστερα περνώοντας τά λουριά από τους ώμους, γέροντας τό άγαμό κορμί του, σέρνον- τας σαν άλογο, λαχανιασμένος με τά ράσα του που έσταζαν νερά, άρχισε να τρέχει σέροντας στον άπότομο κρημό, στο θανατηφόρο κρημό, τό τρομαγμένο ζευγάρι των έρωτευμένων που χτυπούσαν γροθιές στην κλει- σμένη πόρτα, νομίζοντας πως κάποιος διαβήτη τους έπαιζε παιγνίδι.

Όταν έφθασε στην κορφή του κρημού, ξεπό- λυσε τό ξυλινο σπιτάκι, που άρχισε να κυλιέται στη κατηφορία, και πήγαινε όλοένα με ταχύτητα τρομα- κτική.

Ένας γέρος ζητιάνος μαζωμένος μέσα σ' ένα λάκκο, τό είδε που κατακυλούσε, επάνω από τό κεφάλι του και άκουσε κραυγές φρικτές που γαίγαν μέσα από αυτό...

Έσαφνα στο κατακυλίσιμά του έχασε μια ρόδα, έγειρε στο πλάγι και άρχισε πάλι να κατακυλά σαν τόπι, σαν ένα σπιτό που ξεριζώθηκε από την κορφή του βουνού και πέφτοντας τέλος στο βάθος της τελευταίας ρεμμα- τιάς, έσπασε εκεί σιν αυτό.

Σε λίγες ώρες μούζωξαν, τον ένα μετά τον άλλο, τους έραστάς, κοπανισμένους, κομματιασμένους.

Ο παπάς δεν έπέτρεψε να φέρουν στην έκκλησία τά πτώματά των και ήρηθή την εδλομία του στα φρεσά των.

Και την Κυριακή, στο θεό κηρύγμα, μίλησε με φανατισμό και τά λόγια του κατσερώνοντας τους δύο έραστάς που ή θεα δίχη τους έτιμώρησε επάνω στο άμαρτηιά του.

Ένώ έβγαίνε όμως από την έκκλησία δύο χωροφύλακες τον συνέλαβον.

Ένας τελωνοφύλακας που πικραφύλιζε μέσα στο φυλακείο του ειγς ιδή. Τον κατεδίκασαν εις πρόσκαιρα δεσμά.

Ο χωριάτης που μου διηγήθηκε αυτή την ιστορία επρόσθεσε οσοβάρα:

— Τον γνώρισα εγώ, κύριε, αυτόν τον διαλόπιπα... Ήταν ένας στυμνός άνθρωπος, που δεν άγ ποίσε τά χωρατά.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΟΠΑΣΣΑΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

Μιά φορά ό Διογένης στάθηκε στη μέση μιας πλατείας και άρχισε να φωνάζη: «Ε- λάτε άνθρωποι!»

Πολλοί έτρεξαν να τον περιστοιχίσουν.

Σήκωσε τότε τό ροκάλο του και τους έ- φηγάδευσε χτυπώντας δεξιά και άριστερά και φωνάζοντας:

— Έσείς τί θέλετε που τρέξατε έδω; Έγώ ζητήνω άνθρωπος.

Ο Διογένης μπαίνοντας μια φορά σ' ένα λουτρό άκάθαρο; «Πού πλένονται, ράτση, όταν βγαίνουν απ' έδω;» Ο Συλλέκτης

